

Praefatio in epistulas Theodori Lascaris

Τοῦ μεγάλου λογοθέτου κυροῦ Γεωργίου τοῦ Ἀκροπολίτου.

Ἄν οὐρανοῦ τὸν γῦρον ἢ δέρρις φέρη Καὶ γῆς τὸ κύτος ὁ στενὸς γράφη τύπος, Καὶ γνώσεως ἄβυσσον οὐ μετρομένην Ἡ βίβλος ἦδε συμπερικλείειν φθάνει, Ἄπειρον ἀόριστον ἄφθονον χύσιν Σοφῶν ναμάτων ἐκ φλεβῶν τεραστίων. Ὡς ἀστέρας μὲν λευκοσυνθέτους λόγους εἰς πλῆθος ἀμέτρητον ἐκπεπτωκότας Καὶ παμφαεῖς ἔσχηκε τοῖς θεωμένοις, Ἔσωθεν ἀυγάζοντας ἀνθρώπων φύσιν Καὶ καταλαμπρύνοντας αὐτῶν τὰς φρένας. Ὡς ποικιλόχρουν αὖθις ἀνθέων θέαν Τὸ ποικίλον σύνταγμα τῶν γεγραμμένων Πάνλαμπρον ἔνδον ἐγκαθειργνύει βίβλος, Ὡς ὄστρεον μάργαρον, ὡς κάλυξ ῥόδον, Ὡς ἀλιθρέμμων κόχλος ἄνθος πορφύρας, Ἐπιστολὰς εἰς κάλλος ἐξεργασμένας, Ἡ, καὶ λυσιτέλημα τῶν λογεμπόρων, Θεοδώρου Λάσκαρι τοῦ βασιλέως Ἄνακτος υἱοῦ παγκλεοῦς Ἰωάννου, Οὗ θρύλλος ἐξέδραμεν εἰς πᾶσαν χθόνα, Οὗ τὸ πρὸς ὄπλα καὶ πρὸς ἱππηλασίαν, Χεῖρα κραταίαν, εὐφυᾶ τόξου τάσιν, Καὶ πᾶσαν ἄλλην στρατιώτιδα τέχνην Καὶ πᾶσαν ἄλλην ψυχικὴν εὐανδρίαν Ἄλλων λόγων πέφυκε καὶ σπουδασμάτων· Νυνὶ δὲ γραφαὶ καὶ λόγων εὐκοσμία, Ἐπιστολῶν πόνημα συντεταγμένον. Μακροὺς μὲν ἄλλους οὗτος ἐκφέρει λόγους, Τοὺς μὲν πρὸς ἐξέτασιν οἷς φύσις τόπος, Τοὺς δὲ πρὸς ἀνάπτυξιν οἷς κρείττων ὄρος, Ἐγκωμίων ἀυχοῦντας ἄλλους δ' αὖ ὕλην, Πάντας δὲ σεμνοὺς ὡς ὑπεξηρημένους Νοήμασι σχήμασι λοιπαῖς ιδέαις, Αἷς λαμπρῶς ἅπας ἀγλαΐζεται λόγος. Τίς δὲ παραπλευσεῖεν αὐτῶν τὴν χάριν, Σειρήνας ὡσπερ τοῦ Λαερτίου γόνος, Καὶ μὴ πρὸς αὐταῖς πυξίσι τῶν γραμμάτων Τὸ σκάφος αὐτοῦ τοῦ νοὸς καθορμίσῃ; Ἐπεὶπερ οὐκ ὄλεθρον ἀκρωμένων, Ζωὴν δὲ μᾶλλον προξενούσιν αἱ βίβλοι Οὐκουν χρόνω φθίνουσιν ὡς τῶν σωμάτων. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ μακροσυνθέτων πέρι, Ἄλλ' ἐνθαδὶ χάρις τις ἄλλη γραμμάτων Ἐπιστολιμαία τε πρὸς λόγων φίλους, Μουσῶν Ἐλικῶν καὶ Πιερίᾳ νέα, Μέλος λιγυρὸν καὶ χορευμάτων κρότος. Ὀιδῆς τὸ τερπνὸν ποῖον ἐξείποι στόμα; Ἥχῃς τὸ σεμνὸν ποῖος ἐκφράσοι λόγος; Ὁ θιασώτης Βάκχος εὐθύς εὐρέθη Ἐπεμφορηθεὶς νέκταρος, θεοῦ πότου, Ὡς ἐκ πόλου ῥέοντος αὐτῆς τῆς βίβλου. Τί δῆτα μακρὸν ἀποτείνω τὸν λόγον Καὶ πρὸς πυλῶσι κατέχω τοῦ θαλάμου Τὴν λίχνον ἀκρόασιν, ἢ σπεύδει δύναι, Ὡς ζημιοῦσθαι ζημίαν οὐ μετρίαν; Εἴσελθε τάχος τάχος ἔνδοθεν, ξένε, Κατατρύφησον τῶν σοφῶν νοημάτων, Καὶ πρὸς κόρον πλήσθητι καὶ τῶν σχημάτων, Μὴ φράσεως ἠδυσμά τι παραδράμῃς· Γενήσεται γὰρ ὡς γλυκάζον σοι μέλι. Πάντων κατάκρως ἐμφοροῦ τοῦ βιβλίου Καὶ τῶν λόγων θαύμαζε τὴν πρώτην βρῦσιν.